

Vicent Andrés Estellés

Hamburg

Antibes

bromera poesia

Se't riu l'infant que t'ha vist cridar, ebri,
i tu li vols aclarir que no ets ebri,
i ell es riu més amb les teues raons.
Podries dir, en un moment terrible:
«Jo sóc aquest que es diu Vicenç Andrés!».
Però comprens que tampoc comprendria...
T'has assegut al rastell, al remat.
Es pixa un gos en la teua sabata.

I
Amb cor no clar

Fulles e flors vull d'un fust sec...

AUSIÀS MARCH

*No es mou el cor amb moviments d'escac;
tampoc no ateny dictats de la raó.
¿Com he d'eixir d'aquesta passió
si aquest carrer és sols un atzucac?*

*La boira creix com un pus dins un crani.
Dessota els peus, prestigis de tardor.
De sobte, tou en el matí, un fulgor:
brota en el cor de la boira un gerani.*

*Des d'aquest lloc, fosc, de la discothèque,
entre aquest fum espesseït, barat,
distançant un glop i un altre, bec.
M'he mort i no m'ho han comunicat.*

*Aquest amor és cosa infernal.
Així ho dirà, en saber-ho, la gent
que ha repartit el món entre bé i mal,
en un acord cruel i eficient.*

*Mesuraran els mots amb un didal
i no en faran esment del sentiment.*

*(Valencians pel Roselló veremen.
Pugen vagons amargs dels emigrants.
Per Sant Paulí, febrils oficiants
del ritual apegalós del semen.)*

*La teua molt indòcil joventut
m'ha pres el cor i m'ha torbat la ment.
Diria: Oh cos, oh cos adolescent!
Em sé molt vell, maliciós i brut.*

*Fosc, recolzat en el capçal del llit,
et veig dormir com un tendre animal.
Sota el llençol, et palpe l'engonal,
la rodonor abatuda d'un pit.*

*Implore en va, i amb la mà estesa, el mot
que em pot salvar d'aquest amarg moment.
Al meu voltant passa i torna la gent
i inútilment tinc buit a la mà el pot.*